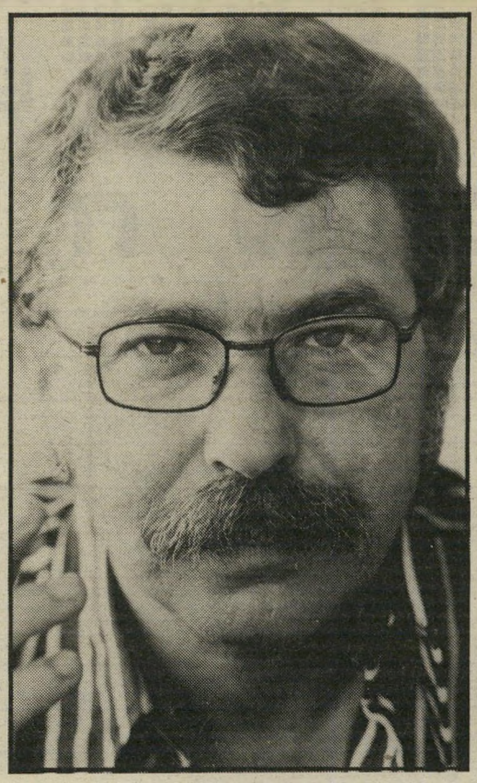

פינחס עשת:

„הסירה שלי היא לא אוניית־מילחמה!"

רצח הזוג פלצור וחברם ביאכטה שעגנה בנמל לארנקה היפנה את תשומת־הלב לישראלים רבים. המשייטים בים ללא הגנה. הפסל פנחס עשת, בעל שליש יאכטה כזאת, נוסע לקפריסין כמה פעמים בשנה. שאלתי אותו: האם תימנע מעגינה בלרנקה?

במיקרה אף פעם לא עגנתי בלארנקה, כי אני מעדיף את פאפוס, שהיא בחוף המערבי של קפריסין. אבל רוב הישראלים עוגנים בלארנקה, כי זאת המרינה הכי־טובה והכי־מסודרת בקפריסין, כולל מים, חשמל, חנויות פטורות ממכס וכו'.

● **האם, כשאתה שט בים, אתה מניף דגל כלשהו?**

הסיפור עם הדגל הוא כזה: לפי החוק הבינלאומי, צריך להניף שני דגלים. דגל המרינה שלך ודגל המדינה המארחת, זו שאתה נוסע אליה או עוגן בה. אנחנו בדרך כלל נוסעים לקפריסין, ליוון או לתורכיה, והמדינות האלה מאוד רגישות לכבודן ואנחנו מאוד מקפידים על הנפת הדגלים שלהן.

● **ומה עם הדגל הישראלי?**

אני לא מניף את הדגל הישראלי. לא כל־כך מפחד, כמו מתוך רצון לא להיכנס לוויכוחים עם כל מיני אידיוטים, הרוצים לדבר איתי על פוליטיקה, ברגע שהם מגלים שאני מישראל.

● **אבל אמרת שיש חוק בינלאומי המחייב אותך להניף את דגל המדינה שלך.**

כן, אבל על ביצוע הדבר ממונה הממשלה שלך, ובישראל אף אחד לא עומד על זה, ואולי אפילו להיפך.

ענת יהלום־רימשון:

„עם כל קילו שירד — עלה הביטחון שלי!"

בשישה באוקטובר תעמוד ענת יהלום־רימשון על בימה בפאריס ותייצג את ישראל בתחרות הבינלאומית של שומרי־מישקל. באותו היום ממש, 12 שנים לפני כן, ביום הראשון של מילחמת יום־הכיפורים, נפצעה ענת פציעה קשה, ובעקיפין, בגלל אותה פציעה, היא משתתפת בתחרות. מה הקשר בין שני הדברים, שאלתי את ענת.

התחרות איננה על מיספר הקילוגרמים שאדם הפסיד בעזרת שומרי־מישקל, אלא על גודל השינוי שהאדם השמן הצליח לחולל בחייו, בזכות זה שהוא רזה.

● **כמה את רזית?**

37 קילו.

● **ומה היה השינוי הגדול בחייך?**

כבר כחיילת הייתי נערה שמנה, אבל אחרי הפציעה הקשה הועברתי לכיסא־גלגלים ושמנתי עוד יותר. מצבי היה כזה שלא יכולתי לעמוד בכלל. הייתי מתלבשת בשכיבה ומועברת ממקום למקום על הכיסא בלבד.

לאט־לאט צללתי לדיכאון כללי. הייתי נכה, נראיתי איום וחטפתי יאוש אמיתי.

ואז, יום אחד, הבנתי שהדבר היחידי שאני יכולה לשלוט בו זה עניין הדיאטה. נרשמתי לשומרי־מישקל, ותהליך ההבראה שלי החל. במשך שנה ירדתי 25 קילו ועם כל קילו שירד, עלה הביטחון העצמי שלי. בעזרת הפיסיותרפיסטית שלי קמתי יום אחד ועמדתי על הרגליים. למחרת עשיתי צעד אחד, ואחר־כך עוד צעד ועוד צעד.

● **אני ראיתי אותך, ולא הייתי מנחשת שאת נכה. האם יש לך אחוזי־נכות?**

כן. 64 אחוזי־נכות, ואיתם אני הולכת ונוסעת על אופניים. למעשה אני מתפקדת כארם רגיל, המתעייף מהליכה רבה. בעלי, שעמד לצידי לאורך כל תהליך החלמתי וחזרתי לחיים, בטוח לגמרי ששנינו נעלה יום אחד לאברסט.

● **בפארים, על הבימה, תספרי את הסיפור שלך, אני מניחה.**

יש לי בעיה עם זה. אני לא רוצה שהפציעה הזאת תיראה ותישמע כמעשה הרואי שלי. אני לא מתביישת בה, אבל מצד שני גם אין לי רצון להשוויץ בזה. אם אצליח לזכור שכל הערב הזה הוא בעצם הצגה אחת גדולה, אולי אתגבר על עצמי ואספר את הסיפור.

עמליה רוזן:

„מי זוכר היום את הטנגו והבולרו והסמבה?"

גלי צה"ל חגגו בשבוע שעבר יום־הולדת 35. החגיגות כללו ראיון עם מפקד התחנה ועם כמה חיילים צעירים המשרתים בה. חשבתי ש־35 שנים כבר מצדיקות טיפ־טיפה של נוסטלגיה, וביקשתי מהעובדת הוותיקה ביותר של גל"ע, עמליה רוזן, שתספר קצת על ההתחלה של תחנת הרדיו הצבאית.

אני התחלתי לעבוד בתחנה ב־1952, כשנתיים לאחר הקמתה. שידרנו מרמת־גן, ואם אני זוכרת נכון, כל העובדים ביחד מנו לא יותר מ־15 איש. מאחר והיתה לי השכלה מוסיקלית, הכניסו אותי מייד לתקליטיה, שמנתה אולי 5000 תקליטים. זו היתה תקופת־הגיר של גל"ע. על תקליטי־הענק לא היתה הפרדה בין שיר לשיר, ואנחנו היינו צריכים לסמן בגיר איפה נגמר שיר אחד ומתחיל השני. שידרנו פחות מארבע שעות ביום, והרוב היה מוסיקה.

● **גם היום יש הרבה מוסיקה בגל"ץ.**

נכון, אבל היום המוסיקה באה הרבה פעמים כליווי למלל ולתוכניות אקטואליה. אז לא היו תוכניות אקטואליה וחדשות, והמוסיקה באה במקום הכל. מפני ששידרנו בערבים, היתה המון מוסיקה לריקודים.

● **מה רקדו אז?**

שלטו אז הטנגו והבולרו והסמבה והרומבה. מי זוכר אותם היום?

● **אולי תגידי במישפט אחד מה היתה התחנה אז לעזמת היום?**

היתה תחנת־שידור בעלת אופי נאיבי. המטרה היתה בעיקר לתת תוכניות של תרבות ואמנות, ולא אקטואליה כמו היום.

● **עמליה, את היחידה שאותה אפשר לשאול: מי ממפקדי התחנה השפיע עלייך הכי־הרבה?**

אני חושבת שהמפקד השני של התחנה, בנו צור, השפיע הכי־הרבה מכולם, מהבחינה של יחסי־אנוש ויחסי־עבודה. הוא היה אבא של כולם, דאג לכל אחד באופן אישי, עשה תורנויות כמו אחד החיילים ואפילו ניקה את חדרו בעצמו. יצחק ליבני היה האיש שהביא לתחנה את התפיסה המודרנית. למעשה הוא התחיל את התקופה העיתונאית של גל"ץ, שנמשכת עד היום.

● **את מביטה קדימה בשימחה, או אחורה בנוסטלגיה?**

אני חושבת ששניהם.